

Anka Lili: Fahéj, a póni

Fahéj színű kicsi póni bánatos,
nincs gazdája, ki szeretné őt nagyon.
Messzi földről érkezett egy tanyára,
onnan tovább egy közeli családba.

Most nálunk van már a drága,
jó otthonra lelt és barátra.
Szereti az almát és a répát is,
ha cuppogok, tartja fejét, s várja a pusztit.

Kinézi az almát a számból a kis póni,
kérő barna szemének nem tudok ellenállni.
Barátja már a kutyuskám, Álmos is,
játszanak az udvarunkon estéig.

Elbúcsúzom a pacimtól éjszakára,
hadd pihenjen, készüljön a holnapi mókára.
Várja már a legelő és egy csodás nap,
remélem, vagy 20 évig még családtag!

Hernádi Balázs: A letarolt

A letarolt, megsárgult vidéken
Szomorúan ül az őszi köd:
Múlt időmnek szomorú emléke
Őszi ködként ült szívem fölött.

Feljön a nap fényes arculata
És eloszlik a szomorú köd:
Fényes arcod megláttam, leányka
S világosság lett szívem fölött.

Oh, de leányka, úgy ne tégy, mint a nap,
Mely azért veri el a ködöt,
Csak azért, hogy tisztán lássák, milyen
Hervadás van a világ fölött.

Kiss Báborka: London, az álmok városa

London annyira szép,
Londonban az ég gyönyörű kék.
Londonban van a Big Ben,
Ahol a nap korán kel.

London, az álmok városa,
és lüktet a város mámora.
Van egy palota és van sok ház,
Az Admirális szobra büszkén áll.

Ki meri vitatni, milyen fenséges?
Hisz II. Erzsébet otthona ez!
A Tower Bridge egy „Torony Híd”,
Mely alatt, ha hajó halad, lassan felnyílik.

Londonban élni jó lehet,
minden vágyam, hogy ott legyek,
A Temze folyó oly csodás,
vize lágy, mint a friss forrás.

Kovács Henrietta: Felnőni

Kell néha sírni, amikor fáj.
Kell néha megtörni a súly alatt.
Mégis kacagni kell, ha bárki lát,
S legyőzni mind a démonjaidat.

Azt mondták csak legyek boldog.
Annyit kértek, hogy éljek.
Gyermekként elesni? Katonadolog.
De az élet kapuján belépni még félek.

Most mégis itt állok előtte
És remegő térdekkel várok.
Talán valamiféle égi löketre,
Valamire, amit szemmel nem látok.

Még csak tanulom, hogy kell ezt.
Nagy és erős felnőttnek lenni.
Régen azt hittem értem mit jelent
Bármit, bármikor felelősséggel tenni.

Kicsiként mindig szabadságra vágytam.
A saját fejem után akartam menni
És eldönteni, mi igaz ebben a világban.
Mert gyermekként felnőtt akartam lenni.

Mégis most úgy érzem, még várnom kell,
De közben arra is vágyom, hogy repüljek.
Nem emlékszem hogyan, s mikor nőttem fel.
A félelmeim halványodnak, majd végleg eltűnnek.

Kungler Lilla: Éjjelig tartó keringő

Hajnal fényében létező zöld ég,
Harmad világosság éj sötétjében,
Semmiség ködfátyol érkezésében,
Röpülni vágy, míg látható a vég.

Stratusban elképzelésük naiv?
Könnyű testű szabad madár lenni,
S ketten dicsőn repülve zuhanni,
Míg örömmel van itatva a szív.

Magasból hulló ezernyi gyöngyszem,
Keringőznek kristály égbolt nyomán,
S előbb ketten puffannak föld porán,
Lábak csordái által megtörten.

Bágyadtan menedéket keresnek,
Immár koszos arcukat viselik,
Most már tudják, hogy mi következik,
Könnyebbé válnak, s a földé lesznek.

Tavaszkodás végett nyíló virág,
Mily gyönyör is ez a pimpiparé,
Szerencsés, hisz sorsa nem a karé,
Szirmai, mint éj-nappal a világ.

Mi tavasz virul, nyáron sem múlik,
Most a változás reggele jön el,
Felhőnyi parányi pehelyt perzsel,
És biz Ők a szellőt ott üdvözlík.

S midőn sápadt pihék alakjában,
Elhordá őket a vén fuvallat,
Úgy várják végső elmúlásukat,
A kellemesen hús éjszakában.

Pogácsás Bálint: Szegény cipők

Állandóan a földbe tiporják őket,
Ők nem látják a csinos nőket.
Állandóan fáj mindenük,
És még a rossz szag is dől belőlük.

Milyen lehet már így csajozni?
Parfümöt meg nem tudnak használni.
Nem ám, mert nincs kezük,
De buták is, mert hiányzik az eszük.

A dicséret meg nem nagy szó
„Ú, ez baromi jó”.
Sajnos ezt meg nem hallják,
Mert a fülüket is kispórolták.

Azt sem látják, hol koszosak,
Csak nekünk nyújtanak hasznosat.
A kutyagumit bezzeg egyből kiszúrják!
Mert persze elkerülni lusták.

A kínai cipőknek a legrosszabb,
Lépsz benne egyet, és elszakad.
A márkás cipők a helyesek,
De ők sem változtatják meg ezt a helyzetet.

Szegény cipők, de tényleg.
Miért kell gyötörni a lelküket?
Ja, nincs is lelke.
Akkor ez a vers mi a fene?

Szabó Diána: Napjaink

Reggel felébredek,
Gondolkozok.
Mi történik a nagyvilágban velem
S veletek?

Tombol a vírus,
Elmarad megannyi fontos dolog sajnos.
Családtagjainkat féltjük,
Életünket furcsán éljük.

Világ országai szigorú intézkedéseket tesznek,
Ápolók, orvosok belefáradva betegek életéért küzdenek.
Az egészség nem merészség, félelem nem lételem.
Kérlek! Nem buta tanács, ne zizegj, ez fontos.
Az ostrom végvára az otthon.

Szabó Eszter: Éjszakai vonyítók

Csillagok az égen fent,
de mi ez a zaj itt lent?

Kóbor kutyák az utcákon kaparják az ajtókat,
éhes szemmel étel után vonyítanak.
Gyógyírt keresnek fájó sebeikre
és arra vágnak, hogy őket egy kisgyermek mindennap megszeretgesse.

Az emberek mérgesek, mert nem tudnak aludni,
szegény kiskutyákat elkezdik kővel hajigálni.
A kóbor jószágok fájdalmasan nyüszítenek,
mert mindent elveszettek és elviselhetetlennek érznek.

Meglátom a kutyákat és megsajnálom őket,
akikkel még a gyerekek is bátran kegyetlenkednek.
Kinyitom a kiskapukat, berohan sok kutya,
ezzel máris menedéket leltek otthonunkban.

Simogatom buksijukat, vigasztalom őket,
erre aztán megnyugodnak és az ételből is esznek.
Tele hassal már vidáman csaholnak,
mert tudják, hogy örökké szerető családra találtak.

Tóth Antónia: Sötét mögé bújok

Új szellő fúj ma már
Rojtos vakolatszemek a házak oldalán
A tegnapi vihara lecsendesedett
Mint kíváncsi angyalok rám tekintenek

Úgy bújok a sötétbe hogy fény ne érjen
Mintha életem utolsó képei peregnének
Úgy rohanok át a városon
Hogy tüzes vas hagyna nyomot arcomon

Hol találhatnék menedéket
Hol fogadnának be egy ilyen
Hogy a kemény padlón fekvő hidegen
Nem vagyok senki csak egy idegen

Hideg van, mindenhol hideg van
Hisz alatta a jeges lélek nem olvad
Már nem melegít a kapott nagy kabát
S tán éppen elhagyni készül otthonát

De egyszer csak elsírja magát
S ott ahol végigfut a könnypatak talán
Meglolvadt érzéseket köt csokorba
Hogy vázában ragyogjon az élet koszos virága